

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vitæ Pontificum Romanorum

Ex Antiquis Monumentis Collectae

Sandini, Antonio

Bambergae, 1753

XXXIX. S. Damasus I. Anno Christi 367. Valentiniani Et Valentis Imperator.
4.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65446](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65446)

At hi Theodoreto objiciunt Optatum Milevi-
tanum lib. 2. §. 3. & S. Augustinum epist.
53. alias 165. ubi Romanorum Pontificum
seriem recensentes nullam faciunt hujus
Felici mentionem. Addunt illi, adhibi-
tum humato Felici titulum: *Hic jacet cor-
pus S. Felicis Papæ & Martyris, qui
Constantium hereticum damnavit.*
reperit anno 1582. Gregorio XIII. Pon-
tificis. Sed hi illam tumuli inscriptionem
dubiam esse, nec rem decernere conten-
dunt, quod Marcellinus & Faustinus co-
ævi & rerum spectatores Felicem *defun-
ctum* simpliciter dicant, sine ulla mentio-
ne martyrii, sed Constantium ab hoc
Felice damnatum nullus scripserit antiquo-
rum. Utcunque sit, ejus memoria tanquam
Papæ & Martyris in Roman. Martyro-
logio IV. Kal. Augusti colitur atque cele-
bratur. Vide Baronium ad an. 357. §. 59.
61. 63. 67. & ad an. 367. §. 14. Schel-
stratum in antiquitate Ecclesiæ illu-
strata tom. 1. dissertat. 2. cap. 9. Nat.
Alexandrum in Hist. Eccl. sæc. IV. dis-
sertat. 32. art. 3. Tillemontium annotat.
60. in Historiam Arianorum tom. 6. pag.
778. & annot. 8. ad Gregorium XIII.

XXXIX.

S. DAMASUS I.
ANNO CHRISTI 367.
VALENTINIANI ET VALEN-
TIS IMPERATOR. 4.

K 3

DA-

Bar. ad
an. 367.
§. 6. 7.
Pag. §.
2. 4.

DAMASUS vir plurimis virtutibus
insignis, Romana Ecclesia post Libe-
rium cathedram sortitus (1) est anno
367. XVII. Kal. Octobris. Is natione
Hispanus Patrem habuit Antonium.
Tristi admodum initio usus est Pon-
tificatus. Nonnulli siquidem seu odio,
seu invidiâ ducti, alium Pontificem in
Basilica Sicini creârunt, Ursinum seu
Ursicinum Diaconum Romanum,
*Quo ex factò tanta seditio, imò verò tan-
ta bella coorta sunt, alterutrum defenden-
tibus populis, ut replerentur humano san-
guine orationum loca. (2) Constatque in
Basilica Sicini uno die centum & trigin-
ta septem reperta cadavera peremptorum.*
(2) Qui stabant ab Ursicino contra
Damasum, cum alio modo non pos-
sent, oblata falso crimine electionem
epist. 50. ejus convellere tentârunt. Integer-
cap. 7. rimum & castissimum Pontificem, qui
Virgo & Ecclesie Virginis Doctor à D.
Hieronimo appellatur, de adulterio
accusare haud veriti sunt. Calumniam
effugit fretus innocentia suâ, referente
epist. 49. Hieronimo & vicit adversarios, &
pacatam adeptus Romanæ Ecclesie
administrationem varia habuit Romæ
Con-

Concilia; inter quæ illud maximè illustre, in quo ipse primus, cum hæresim (Apollinaristarum) latius serpere intellexisset, eam ab Ecclesia Catholica alienam esse decrevit, (4) ac non solum Apollinarem, verùm etiam Timotheum ejus discipulum abdicavit. (5)

Bar. an.

373. §.

1.

Idem Damasus fidei adamas protinus obstitit Macedonio, qui Spiritui S. denegabat Deitatem, & Dominum conservum predicabat. (6) Mandavit enim Episcopis Orientalibus, qui Romam acciti ad Concilium necessariam suam Constantinopoli moram excusarant, ut Concilium ipsi celebrarent adversus eum, celebratumque auctoritate suâ fecit Oecumenicum II. (7) D.

Hieronymi operâ usus est in conscribendis epistolis ad diversas consultationes ex diversis Ecclesiarum Conciliis ad se Romam perlatis. (8) Eundemque jussit

an. 381.

§. 38.

48.

Novum Testamentum Græca fidei reddere. Elegans in versibus componendis ingenium habuit, multaque & brevia opuscula metro edidit. (9) Itaque velex hoc loco D. Hieronymi colligi licet id, quod convenit inter doctos, Librum Pontificalem, cui nulla inest elegantia sermonis, à Damaso non

K 4

fuisse

fuisse compositum. (10) *Propè octogennarius sub Theodosio Principe mortuus est anno 384. Ili. Idus Decembr.*

Bar. ad post annum decimum septimum, men-
an. 384. sem secundum, diem sextum & vigesi-
S. 18. mum, quam Romana Ecclesia Sacerdas
Pag. 9. 2. iudicia Dei electus fuerat. (11)

ANNOTATIONES.

(1) Theodoretus lib. 2. Hist. Eccl. cap. 17.

(2) Rufinus lib. 2. Hist. Eccl. cap. 10.

(3) Ammianus Marcellinus lib. 27. cap. 3.

(4) Sozomenus lib. 6. cap. 25.

(5) Theodoretus l. 5. c. 10. Apollinaris error *primarius, quòd Christi corpus animà rationali careret, & pro anima Deitatem haberet;* apud Lab. tom. 2. Conc. pag. 896.

(6) Synodus VI. act. 18. apud eundem Lab. tom. 6. Conc. pag. 1049.

Conci-
lium
Oecum.
II. (7) Convocatum est anno 381. à Theodosio Magno haud inconsultu Damasi. *Nam Constantinopolim conveneramus,* inquit Patres hujus Concilii in Epist. Synodica ad Damasum apud Lab. tom. 2. Conc. pag. 961. *mandato litterarum vestrarum! superiore anno à vestra Reverentia post Concilium Aquilejense ad Dei amantissimum Imperatorem Theodosium missarum.* Convenère autem 150. & ad summum 180. quibus

quibus præfuisse Thimotheum Alexandrinum, quàm Acholium Theſſalonicenſem propius vero eſt. Congregationis cauſa duplex, ut *& Nicæna Fides confirmaretur, & Conſtantinopoli ordinaretur Episcopuſ*, teſte Socrate lib. 5. cap. 8. Confirmanda autem erat Nicæna Fides adverſus Macedonium in primis, item adverſus Aëtium, Eunomium, eòſque omnes, qui poſt Ariminenſe Concilium ex decreto Conſtantii Imperatoris dicebant Filium Dei in omnibus ſimilem Patri. Quod ſpectat ad alteram cauſam, Maximus Cynicus, qui Conſtantinopolitanam ſedem uſurpaverat, dejectus eſt; & Episcopale juſ vindicatum Gregorio Nazianzeno, qui cùm ſtudio pacis ſe abdicâſſet Episcopatu, in ejus locum ſuſſectus eſt Neſtarius vir ordinis Senatorii adhuc Catechumenus. Fides Nicæna ſtabilita Symbolo explicato additiſque verbis: *Credimus in Spiritum Sanctum Dominum* ad confundendam impiam Macedonii amentiam. Eccleſiæ diſciplina tribus (ſeptem alii numerant) canonibus ſancita. Ex hiſ unus ſimul *honoris primatum poſt Romanum Episcopum*, ſimulque Patriarchæ juſdictionem in Diœceſes Thraciæ, Ponti, & Aſiæ tribuit Antiftiti Conſtantinopolitano. Sed neque hunc, neque alios canones, niſi quatenus confirmant Nicænam Fidem, & damnant hæreſes, recepit Damasus, neque ejus ſucceſſore uſque ad Innocentium III. qui anno 1215. in Concilio Lateranenſi IV. Oecum. XII. Can. 5. pacis cauſâ uſurparum

patum ad id temporis primum locum post Romanum Episcopum Constantinopolitano adjudicavit. Contrà verò Symbolum semper ab Ecclesia Romana, & quidem veluti tessera Catholicæ Fidei receptum est, & apud Græcos etiam in locum Nicæni, nomine haud mutato, susceptum. Romani enim servârunt veterem morem recitandi Symbolum Apostolorum, quo indicarent, nullam hæresim Romæ exordium sumpsisse.

Vox *Filioque* in Ecclesiis Hispaniarum Symbolo adjecta dicitur sexto labente sæculo; apud Gallos & Germanos octavo; ab Ecclesia Romana exeunte nono. Vide Petavium Theologic. Dogmat. tom. 2. lib. 7. cap. 2. & 19. Bellarminum lib. 2. De Christo cap. 21. Gasparem Juenin tom. 3. Institut. Theologic. dissert. 5. cap. 3. art. 2. Thomassium in Præfat. ad Codices Sacramentorum, & Michaëlem Lequien dissertat. 1. in Damascenum §. 26.

(8) Baronius ad an. 382. §. 24. Hieronymus epist. 11. *Ante annos plurimos, cum in chartis Ecclesiasticis juvarem Damasum Romanæ Urbis Episcopum, & Orientis atque Occidentis synodicis consultationibus responderem.*

(9) S. Hieronymus de script. Eccl. cap. 103. & 135. & epist. 123. seu præfat. in quatuor Evangelia ad Damasum: *Novum opus me facere cogis ex veteri, ut post exemplaria Scripturarum toto orbe dispersa, quasi quidam arbiter sedeam, & quia*

quia inter se variant, quæ sint illa, quæ cum Græca consentiant veritate, decernam - - - Præfens præfatiuncula pollicetur quatuor tantum Evangelia, quorum ordo est iste, Matthæus, Marcus, Lucas, Joannes codicum Græcorum emendatâ collatione, sed veterum. Quæ ne multum à lectionis Latina consuetudine discreparent, ita calamo temperavimus, ut his tantum, quæ sensum videbantur mutare, correctis, reliqua manere pateremur, ut fuerant.

Bona lib 2. Rer. Liturgic. cap. 3. §. 4.
S. Hieronymus jussu Damasi Pape Italica versionis errores quosdam magis conspicuos correxit: tum plebejos aliquot & soli Italia familiares loquendi modos usitatoribus commutavit, reliquam versionem ob perspicuitatem Latini sermonis reliquit.

(10) Vide annotationem 2. ad S. Linum.

(11) Ambrosius epist. 11. pag. 195.

Baronius ad an. 384. §. 26. *In Libro de Romanis Pontificibus de Damaso dicitur, ejus præcepto institutum, ut die noctique Psalmi in Ecclesiis canerentur: quod planè falsum est. Sed fortasse aliqua potius forma ab eo præscripta fuit. Siquidem ab ipso exordio nascentis Ecclesie viguisse in Ecclesia Catholica cum can-*

in divinam, nocturnamque psalmodiam certum est. Id probat Bona De Divina Psalmodia cap. 1. §. 4.

Et cap. 16. §. 6. Multi scriptores, inquit, legem canenda. doxologia in fine Psalmorum ad Damasum Papam referunt, à quo hanc editam sanctionem ajunt, D. Hieronymo suadente & procurante. Decepti sunt isti ob Epistolam Hieronymi ad Damasum, quæ aberuditatis Hieronymi res accuratius expendentibus tanquam adulterina ac planè commentia exploditur. Et §. 10. Cantum alternum Damasus non introduxit, sed ab Ambrosio institutum Apostolico decreto stabilivit primus.

XL.

SIRICIUS.

ANNO CHRISTI 385.

VALENTINIANI II. 10.

THEODOSII 6.

Bar. an. 385. §. 5. Pag. 6. §. 2. **N**ON finè tumultu fautorum Ursinini anno 385. pridie Idus Januar. successit Damaso Siricius, hodie qui noster est socius, cum quo nobiscum totus Orbis commercio Formatarum in

una